

ELOFIZETESI DÍJ.

helyben házon kívül
Egész évre . . . 8 frt.
Fél évre . . . 4 .
Negyed évre . . . 2 .

Hirdetéseket és nyilvántartási közleményeket a kiadóhivatal mérnökét árjegyzék szerint számít.

Kiadó hivatal:

Nadasch, Muzsik és Partics könyv- és könyvnyomtatás a városház épületben, hová az előzetesek és hirdetések küldendők.

ELOFIZETESI DÍJ.

Magyarországon kívül
Egész évre . . . 8 frt. 60 kr.
Fél évre . . . 4 . 30 .
Negyed évre . . . 2 . 15 .

Hirdetéseket lapunk számára a fővárosi valamint minden nagyobb külföldi hirdetői irodák elvállalják.

Szerkesztési iroda: Sötét-utca és a csendes-utca sarkán, Hofeneder-tele házában hová minden a lap észleléni részét illető közlemények küldendők. Bémmentés: a levéltári nem fordítanak el. Külföldi nem adhatók.

ZOMBOR és VIDÉKE.

TARSADALMI, KÖZMŰVELŐDÉSI és SZÉPIRODALMI KÖZLÖNY.

Megjelenik minden héten kétszer: Vasárnap és Csütörtökön.

Szerkesztővel értekezhetni: naponta délelőtt 11 órától 12-ig.

Egyes szám ára: 10 krajczár.

Minden csütörtöki számhoz egy félvire terjedő könyvalakjában nyomott „regény-csarnok” csatolattal mellékel gyánat.

Az új viszonyok.

(Vége.)

Egy kissé talán hosszabban azért időztünk a Ferencz-csatorna-társaság bonyolódott viszonyai mellett, mert ezek legközelebb is Zombort érintik, s ezek városunkra jelentékeny áldozatot rónak rá. Bizonyítékát ennek? Rogtán szolgáltatjuk. Itt Zomborban a csatorna révén ma és ezelőtt is számos gabonahajó telik meg naponként, hogy áldásos aratásunkat a fogyasztó országokba vigyék.

Eklátáns példa gyanánt említhetjük föl a partron ép most kikötött Amon ur apatini lakós hajóját.

Ezen hajó 3400 métermázsja különféle gabonával van terhelve s e hajó terhesítése, vagy jobban mondva a „hajó huzás” (Remorquierung) át van adva a győri gőzhajó-társaságnak 15 1/2 krért métermázsánként Budapestig, vagy esetleg 18 1/2 krért Győrig. A teher métermázsája belejön a 31 vízmérföldnyi hosszú úton Budapestig 1/2 krba s a teher az 50 mérföldnyi hosszú úton Győrig 3/8 krba. Mindez métermázsánként véve. E szerint azt hiszünk, hogy a teher Zomborból Bezdánig mérföldmázsánként legrosszabb esetben:

teherre . . . . . 7/10 kr.
csatorna-pótlék . . . . . 3/10 kr.

Osszesen: 1 kr. mmként.

Normalis s szokásos úton a hajózállomány 102 főt fizetne peage s teherért azonban 274 főt fizetett, tehát nem 3 krt, hanem 8 krt mmként.

E túlzottságot 5 kral métermázsánként, vajjon ki fizeti azt? Amon ur? Soha! Amon ur, miután számító kereskedő már előre számadába vette az 5 krt métermázsánként s levonta a gabona megfizetése alkalmából s miután ezen gabonák kizárólag

a mi birtokos gazdászainkól lettek szállítva, így tehát ezen egy hajónál 172 frrtal többet fizettek, mint a menyit fizetőnek kellett volna, ha nálunk is hasonló tarifák lettek volna érvényben, a melynek s még sokkal olcsóbbak más kultúrországokban fennállanak. De miután az év folyamán át a legközelebbi aratásig csatorna-révkönym legalább 40 hajó rakódik meg mindennemű gabonával, tehát e csatorna áldásáért nemzetgazdászaink 40 x 172 firt = 6880 firtot fizetnek. Hogy mily nagy a velünk született udvariasság nálunk abból kiviláglik, hogy mindennek dacára csaknem egy alkalmat sem mulasztunk, melyely nyilvános közszemetünk- s dieséretünknek kifejezést ne adnánk.

Szívesen megengedjük, hogy a csatorna-társaság dacára ezen roppant magas soknevű illetéknek is tónk szélén áll, miután ezen tónk okai szemünk előtt fekszenek. Ezek elsöben az óriási építés-költségek, melyek sem kereskedelmi értéke és jelentősége által ezen csatornának, sem azon előnyök által, melyet a nemzetgazdaságnak nyújt, nem fedeztetettek, mert a Duna s Tisza között csak is akkor versenyezhetne komolyan a csatorna-társaság, ha olcsóbban, vagy legalább is úgy terhesitene, mint e főfolyamokon a teheráttelek mindenkor álltak. Azonban nagyon is az elkerülője történik ennek.

Ezen csatorna alsó részén a nemzetgazdaságnak némi előny nyujtatott, miután egy néhány mocsáros parcella szárazzá tétetett, de e helyett sokkal nagyobb fölületek lettek állandóan magas víz-alás mellett előntve a tápcsatorna mellett, úgy hogy erőszakhoz akartak folyamodni, a mirol Mohács város s más helységek sokat tudnának beszélni.

A második baj, mely a társulat bukását minden bizonyan elő fogja idézni a kezelő személyek rendkívüli nagy száma, melyhez képest más országokéi csak egy kis töredéket képeznek, bárha sokkal helyesebben kezelnek is, a mi természetes, mert hisz sok hába közt elvész a gyerek.

A harmadik baj abban áll, hogy a társulat magaviselete folytán a kis forgalom e mesterséges vízförről teljesen ki van szorítva, s a legnagyobb ritkaságok közé tartozik ilyen hajót látni, mely azonban egészen más hasonló forgalmi utakon mint a fecskék ide-oda csoszognak s a rövides forgalmat követik. Itt nem lehet másról szó, mint egy monopolizáló társaságról.

Ha ily körülmények között a társulat nem táplál reményt felgyógyulása iránt, azt lehetne neki is mondani a mit a valamikori kereszténynek lett zsidó az előtti hitorsosának mondott: „Hogy ti valóban várjátok a Messiást: úgy éljek én; de hogy a ti Messiástok el fog jönni: úgy éljetek ti!”

De meggyógyulhat a társaság, ha a kormány prioritásait bevéltja, s ha a Becskerek-Vukovár-csatorna a Sztap-Ujvid-csatornával való érintkezése által az utóbbinak praktikus értéket s kereskedelmi élénkséget kölcsönöz, valamint ha a hivatalnokai szám redukáltatik s a tarifák kijavittatnak. Ha mindez keresztül lesz vive?! Ha a Messiás jönni fog?!

Mindezeideig azonban a prioritás-birtokosok jogait érvényesítik, a becskerek-vukovár-zágrábi csatorna marad a papíron, a sinecurák megszűnnek s ez által azután a tarifák tételek is javítva lesznek.

E sarcasmusnak meg van a maga keserősége,

A „ZOMBOR és VIDÉKE” TÁRCZÁJA.

Szent gyűlölet.

— Imrukkajim. —

Ti még sokat tanultok agg tudósok,
Még nincs leírva minden, a mi van;
S ha vege mindent, mindent tudni fogtok,
Még lesz titok a szív hullámban . . .
Még lesz vigyazatok, még lesz biz abban!

Hol két szemekben ül a tiszta lelek,
S ah! oly szelid arcz annak tüköre,
Hol mit az ajk szól: édes billölő-ének?
A szív mely ott lakik vajj gyűlölet?
Im Fatme, halld, mit mondok én föléte!

Én láttam őt, igen — és sirva lettem,
Nem rejté jól a hárem zord fala . . .
Meglátva, bánatosan néze engem,
Mikéntha néma vádat mondana! . . .
Míg reszketőn megszólalt végre ajka:

„Tépest csináltam véreze sebekre,
És ez alatt mélyen gondolkodám,
Testvéreimnek anyji száza, ezre,
Haldoklik elhagyatra, mostohán,
Gyógyitri, segély-kezet hiába várván” . . .

Halmaiban ott tépest hevert előtte,
Záporokt arra hulltak keszen, —
Valóban így gyogyir lesz belöle, —
S vére sebet fog majd enyhíteni,
Vére sebet belöle egy szemernyi.

Egy meghatott büfátyolozta arca.
Uj volt előttem ez a szenvedés; —
Fatménék fájt egy nemzet szörnyü harca,
Mely keleten küzd s lassan sirba vész . . .
Ah, Fatme szívve mely, tengernyi érzés!

Még könyvezett és ajka ezt rebegte:
„A vermező áll szemem előtt,
Testvéreimnek anyji száza ezre.
Mindennap egy-egy szörnyü temetőt
Szül, meggyönyolva az örök teremőt!”

Ha a galamb sírjátja párja vesztét,
Letepte ha a róza halaványt,
Hogy zord tekintet megriaszt kis öket,
Nem léssen senki előtt nagy talán.

És az arab nép vesztén sirt egy a lány! . . .
S nem minden ez. — Már nem panasza ajka.
Hév könyvei már szüntök ömlöni.
Megrándul im görcsösen minden izma,
Vadul huzodnak össze öklei,
Szemből vad harag villama tör ki.

És néz merőn, — orosz lány fulva-fatna,
E gyűlölet tekintete elől,
A vak düh, hogyha kelne gyilkos utra,
Mely kegyetlen igazt, nemeset elől
Törpülve el e szemé várasza mellől.

S a gyűlöletbe olvadott lény elvirg
Igy tor ki, — arczán egy fény ragyog:
„Ó nemzetek, gondolatok az égre,
A viisszatörési alkai nagyok . . .
A szabadságnak elnyomója; zsarnok!

Ó vajha lennek az a kard, mely egykor
Paradicsomból erte ki a bűnt:
Ott lennek most hol ünnepel e vertor,
S midőn jöttömre az el följni szánt,
Igy dorgonek, — megnyilna ég fölöttünk.

Van kard kezében ember, és te türöd,
Hogy egy gaz ellopója eleret?
S tud meg, így az ő nagy büne: bűnöd,
S csak káromor vigyorg a sir felét,
Mely enbittől elárult népet elföld.

Fel! Légy a földön a magasztos eszme,
Mely leteleknek czélfát hirdeti,
Ne hadd, hogy e szörny által eltemetve
Rágojtnak gyálazat ferget,
Hitted-, valódon — rajta ünnepelni!

Villama ah, hadd zongor mór az észnek,
S ezikká az e rémes éjszakát,
Hogy vak homályban kik itt tévelyegnek,
Hald lássanak e kárhozatot át,
S éljek meg már a lélek virradatját!

Igy menyüdrognek, s tüzben egy „em”-em
A gyáva zsarnokot keresve föl,
Hogy minden hálaada rára tekintsen,
Perzselőm azt az undok lelket el,
Hosszant zengedezne isten-ember!”

— Elhallgatott az édes billölő-ének,
Melyben most gyűlölet ezikká szét,
S a két szemekben ülő tiszta lelek,
Meggittasodva bosszu érzetet
Szorpolte . . . ah! előérése mézet.

S lecsendesült végre szive árja,
Arczát önöktesiméit gyengeség
Pironkódó árnyéka fátýolozta,
Szembem csüggednek nézése ég,
A panaszos könyv újonan előlép . . .

Nondjak a gyűlölet gonosz sziveknek
Agytelit mélyében nyer valót,
De kik szabadságrét ekképe levélnek:
Gyűlöletnek s mégis szentek — ok a jók,
Szentté tesz ily érzés minden halandót.

mert ezen pitoyable állapotnak leginkább Zombor issza meg a levét. Nem csak Zombor prosperitása forog itt a kezökben, de áldáshozó anyagi kifejlődése déli szepályánknak is hatalmas elohaladást élvezve e végső vonaglásában bemutatott vízi-ut szabályozása által, s ne is kételkedjünk a fölött, hogy kormányunk, mely ez irányban dicséretes tevékenységet fejt ki, ez ügyet érett megfontolás alá ne vessé, ha képviselőink ezen vízi-ut fontosságát s a Zombor-Baja közti vasúti összeköttetést nem fogják figyelmen kívül hagyni, de mi hinni akarjuk, hogy ebbeli reményeinkben nem fogunk csalatkozni.

Justus.

A fémek királya.

(Folytatás.)

Igy érthető, mért tűnt el a föld színéről a népek tömegtelen aránya, kincse, melyekről a történet beszél, hogy mint veszett el nyomtalanul az a tömörkedő szín-arany, mely Salomon templomát ékesíté, s az a roppant mennyiség, mely Karthago, Róma és a spanyolok kincstárát gazdagította!

Az új-kor segít magán és nem engedi, hogy a mult idők aranyvesztése megújuljon, nem engedi, hogy Kalifornia aranybányáinak termékei eltűnjek. Még pedig csak egy kevés réz- vagy ezüst-keveréket ad hozzá és azonnal ellenálló kemény-sége lesz az előbb puha aranyának. — Így tehát e keverék csak az arany javára szolgál.

Mennél több kézben forog az arany, tehát mennél hamarabb van kitéve a kopásnak és átalakulásnak, annál több mennyiséget vesznek a réz vagy ezüst keverékből. Az ékszerhez már kevesebb keverék szükséges, azért azokat teljesen oly színben kell föltüntetni, mintha színaranyok volnának s a vegytani művészet nagyon ért hozzá, hogy e látszattal hódoljon a nemes fémnek, s legalább az ily ékszernek főlészre tisztá arany legyen. És ez nagyon egyszerű módon történik, ugyanis az illeto arany tárgyat izzásig hevítjük s akkor egy kevés salétromsavat adunk hozzá, mely a rézet fölolvastja, aztán a sikkaruczállal az arany főlészét elsimítjuk. Tehát csak a szemnek készülni minden! mondogatja rá a böles.

Igy tesznek az emberek, így keverik az aranyat. Hanem a természet, az tiszteli e nemes fém előkelő voltát, mert midőn az aranyat sziklákból, homokárókba, szétmállott sziklagörgetegekre rejti, csaknem mindig tiszta állapotban helyezi oda, mint színaranyat. Így találja az ember, de csak ritkán mogyoró vagy göröngy nagyságn darabokban, mint egykor szigetén Robinson: a természet szabálytalan, kerekded arany szarvacskák alakjában rejti a patatok iszapjába vagy a kőhasadékokba, gyakran pedig mint vékony ereket helyezi szét a hegyek mélyében, melyen szál vagy szalag alakjában áthúzódnak. Mindenütt található, a hol quarc-gazdag homok van, mely az idő fogától szétromboló kristályozott őshegyek csoportjából állt elő és arany-homokföldek mellett csaknem mindig vannak arany-termő sziklák. Bármily messze vitessék is az egykor lebulított sziklák által kicsiszolt homok a vízekbe, az eredetileg vele elegyedett arany súlyánál fogva fekvé marad, megtartja jellemét változatlanul a végtelen időkön keresztül. Így az arany tartalma

alluvium-földek többnyire völgynyílásokban, legtöbbször pedig az oszlakutás hegyegekben vannak, hol az aranyt a víz mosták össze. Így nemcsak Mexikóban, Braziliában, Chiiben, Kalifornia arany-mezőin, Ausztráliá sok vidékén és Afrikában, Abyssiniában és Smyrnában, hanem Európában is, hol őshegyek vannak, mindenütt keverve van azoknak homokos lerakódása. Az ázsiai Anda-szigetek, az Altai hegyesség és az Ural hegyesség egészen Európába nyúló láncolataival is, az erdélyi és magyarországi Kárpátok, gazdag aranytermő hegyek. Franciaországban is vannak alluvium-földek, bár csekélyebb mennyiségben; így Garomban és a Cevennek közt Gardonban és továbbá Ariégeban a Pyrenéek között Spanyolhonban. Csak hogy e két utóbbi országban oly csekély a talált arany, hogy nem is érdemes a mosással fáradni, hogy a munkások csak akkor fáradság vele, ha egyéb dolguk nincs. Németország teljesen szegény föld az aranyosnás dolgában, ha csak azt az izei-piezi, még fölemlíteni is nevetéses arany-fövényt nem említhetjük meg, mely a Rajna medrében Strassburg mellett fölmerül (az is francia volt nem is olyan régen!) Egy adat szerint Sziberiában csak azon arany-fövényt érdemes a munkálásra, mely 0,000,001 rész aranyat tartalmaz, Németországban a Rajna fövényében tengeri arany épen nyolczad része annak.

Aranyosnás és ársáról szólva, ha azt akarjuk tudni, hogy miben áll e kettő, úgy az új világba kell vándorolnunk s ott kell sátorfáinkat föltűnünk. Akkor ismerjük csak meg azt a fáradságot, verejtékes munkát, melyet az aranybányászok vagy aranyosnások végeznie kell! A mult tizedekkel azt hitték, hogy csak az ó-világ vándorának, ki koldusbotján és üres botján és érszénnyel kivül egyebet nem hozott az oceántúli partokra, csak botját kell a földre szúrnia, hát rögtön aranyat talál. Kísértse meg az a sok kalandos lélek, mely honában nem tud megféni, s egy ismeretlen világ népe közt akar boldogulni s kincsekre szert tenni!

De bármily roppant fáradsággal és nehézségekkel legyen is összekötve az aranykeresés, mégis mihelyt a legkisebb hír elterjedt azon a földön, hogy aranykőnyeket födöztek föl, a fémek királya újból, mint mindig, újra meg újra gyakorolja delejes hatalmát az emberi lélekre, és ezer meg ezer minden rangu és műveltségű ember özőlik elé, nem tördölte azzal, hogy életét is kockázza teszi a kincs miéért, mely igen ritkán hálás egysereke nézve: s melynek megszerzése kimondhatatlan fáradsággal jár. De kincségyva igen nagy, s hogy ezéjárt elérje, erőszakhoz is nyúl, gyilkosságra is vetemedik, ha ugyan egy más kincségyvő erőszakjának nem esik áldozatul. Minden egyes új aranybányának fölfedezése az emberszívnek legsötétebb, legborzasztóbb oldalait hozza napfényre, s egyszersmind névtelen nyomorru vet világot, s nem egészen téves azon néphit, hogy mindenki, a ki a kaliforniai vagy az ausztráliai bányákban mint aranyosó gazdagon tér meg, azt nem az aranyosnás vagy ársás tette dusz-gazdaggá, hanem oly ártalmos, melyek miatt a mi törvényeink halállal büntetnek. Nem ritkán hallható azokon a gazdag, irigyelt aranytermő tájakon a panasza, hogy bárcsak soha se termelt volna a csillogó fém, vagy maradt volna rejte a föld gyomrában, hol el nem érheti a csákány és a mosóteknő.

Csak röviden említhetjük a módot és körülményeket, mint lelik meg az elsőt aranynyomokat.

vagyok, de alamizna nem nyíthi nyomoromat, földönfutó vagyok, de hajlek nem adja vissza nyugalmamat.

Minek elregélni a történetét? Régi óta: szerettem mindenkit — és nem szeretett senki; hittem, bíztam az emberekben, és csalódtam, csalódtam újra, ezerszer és mindig!

Barátságot vettem, gyűlöletet arattam, szívemért sziveltelenséget, lelkeimért lelketlenséget kaptam cserébe.

Adóztam jogaimmal, fizettek értök jogtalansággal. Jaj annak, a kinek szive van!

Silány portéka az, melyet áruba bocsátanak; eladnak annak, a ki többet ad érte.

Nekem is volt szívem: tele volt tiszta onzelen érzelmekkel, lángoló lelkesedéssel, szeretettel, becsülettel. Érzelmemet elölték az élet sivár tengerébe, lelkesedésemet elöltötték, szeretetemet elhamvasztották, becsületemet eltemették oda, a hol meg van tiltva föltámadnia!

Szívem utat tört magának, lerombolta gátjait, és midőn lepezeltlenül kitárta magát — összezúzták. Sebet ütöttek rajta, és midőn már-már behégedett az első, jött egy második csapás, és a szív már két sebből vérzett. És kíméletlenül szottle a többi is, egymást látogatták keserűn-keserűn csaldások — dultak a szíven szakadatlanul, és már nem volt rajta semmi, csak egyet nem tudtak megölni, csak egy maradt rendületlen any-

Mindenesetre a csaknem összhangzó tapasztalatok után indulnak s ha egy aranyutat fölfedeztek, akkor fáradságuk majdnem mindig bőven meg van jutalmazva. Elvezetik a patakokat s a fövényt teknőkből kimosás, a kőhasadékokból késsel, vagy kőmővel kikaparják az arany-szemcséket. Kaliforniában az első években egy ember naponta ötszáz dollárnyi öszzeget éro aranyat talált. A mi a mostát illeti, az vagy üstökben, vagy fateknőkben történik: az aranyhomokot sok helyütt tüze teszük, aztán vizet öntenek rá, mi által a nehezebb ásványrészek elválnak. Végre az ott maradt fövényből kiválasztják az aranyat. Ha a fövény felülte ki van már szákmagyrova, hol a legnagyobb aranyhalmoz volt rejte, akkor tömörkedő fáradság s nélkülözés közben kell az utána jövő aranykeresőknek a mélen itt-ott felesillámlo aranyat böngészni, mi nagyon kevéssé gyümölcsöző munka, mint az újabb utasok keserű mosolyán megjegyzik. (Vége köv.)

Levelezés.

Zenta, 1882. aug. 20.

Tekintetes Szerkesztő ur!

Beesés lapja f. hó 17-iki száma fenntartással közölte a hírt, hogy Mikosovics József Zenta városi tisztviselő állásáról lemondott; a városi tanács íktató hivatalánál szerzett meggyőződés folytán megerősítet s. h. s. miután a tegnapi tartott tanácsülés a lemondást egyszerűen tudomásul vette, s a képviselő testület elé terjesztési rendelt, nem hihető, hogy a lemondás komoly alakjából többé kivetkeztethető legyen.

A tanács íktató-hivatala és az utcazi publikum között valóságos permanens összeköttetés állott be, lazán érintkezve a polgármesteri s egyéb alantas hivatalok között, titkolódzó kepek politikai mosolya — melyeknek valódi értelmét csak egy Gladston van hivatta megmagyarázni, — a félhivatalos korszakoknál a helyzet komolyságához mért . . . . . bujdosása, s több ily symptomák figyelmeltették f. hó 14-én az utcáru járó-keleket, hogy itt nem csekély dolog adta elő magát; egyik valami hajladni jó szolgálatos áru, másik hivatkozva a régi barátságra, harmadik állandó jó indulatúval való biztosítás mellett akarta a volt megútdni. E közben távolról engedte magát a polgármester láttatni, nem csekély fontosságnal mosollyal jutalmazva a kíváncsiakat, s megjelölve a „nép” között egész hivatalosan (nem fél) jelenté ki, hogy a lemondás benyújtásával nincs tudomása, (túrfogatosan zsebre dugta) s csak azon hírről kedveskedhetik, hogy az ügyész . . . . . elutazott. (Élénk mozgás minden oldalról.)

A t. olvasó, ki Zenta város belviszonyait körültekintően ismeri, aligha minden bosszankodástól menten követett ideig bevezetésem sajtószereit alakjánál fogva; de hát kinyomogom mi Zentán a politikai élet minden néven nevezhető kiüvesési között élünk kicsinyben (epgny, mint a nagy politikusok valami világárosban, azért hát appellakok elnézésükre, hogy a helyzetnek megfelelő, s abból merített irányban adom a helybeli nem csekély fontosságu „tarczakérdést.”

A tisztviselő tehát meg! — minthogy ékként nem gyanúsíthatom személyi érdekeltséggel, idoszertűnek vélem róla röviden megemlékezni.

Igaz, hogy Mikosovics ur jutulására a tanács tulnyomó része „sechs Schritt”-et tánczolt, de ez elvégre nem bizonyít egyebet, minthogy ügyési állását, ahhoz való kiváló képességét és erélyét feltudta használni ugy

nyí nyomasztó teher alatt: a remény! Sokáig küzdött ez, oroszlanként vivott meg ellenségeivel, a csüggesztő tapasztalatokkal, és már-már dicsó diadalt aratott, midőn egyszerre meglelt villogó palossal kezében a legreményesebb ellenség: a halál — és én árván maradtam. Elvitte magával azt a lényt, a kit e földön legjobban szerettem, eltemette düvömet: szerelmemet.

Es hogy esordultig megteljek a pohár, lesújtott az utolsó dőfés is — kerestem a mentő halált, és helyette nyertem szomorú, terhes életet!

Miért is hagyták meg azt nekem?

Járak-kelek az emberek között, és járok avval a tudattal, hogy ezek mind idegenek; mosolygok a temetőben és sírok, zokogok a bálteremben.

Boldog vagyok ott, hol siri esend uralkodik, onom a világ zaját; fölkeresem a gyűlöletet, és édes kéjjel szívom magamba mérget, kerülöm a szeretetet, mert az csak álarc; gonoszság, atok minden, a mi a földön él.

Tudom, hogy fenn az égen imadott Corinnám él-gyűlten mosolyg le reám, — hiszen kiválc nem szerettem, nem szeretek senkit.

Élet iskolája, be kitanítottál engem, kiállottam én már minden túzpróbaidat — szabadon bocsáthatsz már!

Barcsi Geza.

S a mint így nézegettem ezt az arcot,
Ugy tettszéd nékem: hazám képe ez . . .
Hízzem naponta látom azt a harcot,
Mit gyűlöli nagy nemzetem könyez,
Látván a szarkon mennyi jajt visz véghez.

Aranyos-Rákossy Bálint

Élet iskolája.

Ábrándos ifjuság költői szép kora — nem idézhetem vissza többé varázos képzetet. Nem vagyok költő, hogy megénekelhesselek, szobrász, hogy márványba önthesselek — nincs hatalmanbám, hogy újra átéljelek! Jőjj hát magad a képelet gyorsröptü szárnyán, hozd magaddal gondatlan örömeidet, rajongó érzelmeket, kiforratlan szenvedélyeidet — és légy továbbra is életutamat vezérszövevényre, gondolataimnak süsüges kalauza, boldogságomnak szorgos kertésze! Ne ne jőjj! Maradj a messze borongó ködében, és hadd, hogy tovább is a Lethe folyó hullámai közt keressem szívem ifjuságát!

Ifju kor — öreg, megtéptett szív; ifju vagyok, szenvedélyek — elizzott kedély; fiatal szív — kiaszott belső — ez szomorú maradványa gazdag reményeimnek. Minden nap egy csalódással gazdagabb, egy reményvel szegényebb lettem, — most már boldog vagyok, mert reményeim sincsenek. Koldusa vagyok fenkölt ábrándjaimnak, földönfutója kigunyolt érzelmeimnek. Koldus

amiként azt egy tisztí ügyészek felhasználni kell; azonban város érdekeit megdöntve védelmezni mindenkor és mindenfelé szemben egy, ahogy azt Zenitán ügyész még nem tette; helyesen dolgozott, s kiváló pontosságot fejtett ki hivatalában, tulajdonképen pedig ezek lévén egy jó hivatalnok szükséges kellekai. Az oldalról még legelkeseredetlebb ellensége sem támadhatja meg; hogy mi kifogása lehet tehát ellene H. L. urnak, mely oly kemény támadásra indította a tisztí ügyész ellen, föl nem foghatom.

De hát a f. hó 14-én tapasztalt lázas izgatottságot tulajdonképen nem M. maradása, vagy távozása, hanem az általa bevalasztott, s most elhagyott polgármester két szék közti helyes okozta. Valljuk meg, hogy a polgármester ur helyzete kényelmetlen, s nem ityigleno, mert hát azon a ponton áll, ahol a politikai köpönyegforgatást jutalmazák.

Mint értesülünk a fuzió iránt a szerepek kiosztatnak; Szabó László ur van ügyésznek kijelölve, — esadódik ódes manchettes (strimplis cipjös) politikus ur, ha azt hiszi, hogy az anyja megsejteszt Mihálykocsy párttal oly könnyű a fuzió. Segítsen most Boromisza-politika, mert ezen az uron kívül „nincs számodra hely”, hanem vagy bukni, vagy a kipróbált hűségű Kehe ur kíséretében Tornyosra menni kell!

Csak kis türelmet kérünk meg, szeretnők, ha számoldunk (jóvó cziklünk) még hivatalba találva.

Zenta, 1882. aug. 22.

Tekintetes szerkesztő ur!

A tegnapielőtt megjelent „Zeita tli Híradó” az egész város meglepetésére hozta Mikosevics A. ügyész nyilatkozatát, mellyel dacára a városi tanács határozatának, benyújtott lemondását visszavonta; e nyilatkozat azzal indokoltatik, hogy a városi képviselők a lemondás visszavonását sürgették.

E sorok között azonban látható a karperces (új rend, alapított és adta önmagának önmaga) polgármester kétségbeesett kapkodása, mellyel az ügyész t minden aron maradtára bírta.

Tehát Mikosevics maradt! Semmi kifogásom ellene, hogy a polgármester ur tovább is oly kecsesen járja a „sechs Schritt”-et, hanem itt az ideje, hogy róla egyet-mást elmondjunk.

A járásperben az egyezés megkötöttén, a tény mindenki lelke melyelőb változotte azon reményben, hogy valahára a társadalmi viszonyok a rég ajórtott kerékvágásba visszaternek. De nem úgy a Gabi, hova lenne a Budapestet elheszt „síkkas” járás, affektálás és ceromonia, nem lenne „jour fix” ha mindét feloldozna a „népért”.

Alakított tehát egy „jour fix” compániát, melynek tagjai csak szavazás útján vétettek föl; nem minden közönséges halandóknak jutott ám a szerencse satojgaikban megjelenni; a létszám azonban teljesen ki nem telvén, kénytelen volt egy telivér parasztot is előleges dresszúra után besorozni, ki nem tagadható meg szarmazását, titokban kijárt a „nép” tőzét, ha a „jour fix” szigort elveiből egy-kettőt elejtett.

Igy sikerült kitűnünk, hogy minden „jour fix”-nek kötelesege fölfelé csúszó-mászóknak, alázatosnak, lefelé pedig nagyon előkezenyek lenni; cél: ily módon a hatalmat fölfelé biztosítani, lefelé pedig előkezenységgel a „nép” lépre esadni, s melül több szavot biztosítani. Titkos elve: a politicanak nincs tisztesség; eszközök: esztrolt-estrolt állapotoknak meg; és végül védelm: ha valami nem sikerül, s megvan a „bak,” azzal mentődök, hogy a politicia így kívánata, s hangsúlyozandó, hogy elégedetlenek mindig vannak.

Az ily módon szervezett „jour fix” részvénytársaságnak (hетенként meghatározott díjak fizetésök) meg sikerült is egyik bizonyiatlan járású tagját rendőkapitányú bevalasztani; természetesen az előbbi t.-kapitány — kinek viselt dolgait s a nevezetes „passus” történetét e b. lapokból ismeri már a t. olvasó, — mint akadály alásárolt előbeszárított; de hát a „jour fix” részvénytársaság szabályainak egyik §-a szerint a politiciaból a tisztesség ki léven zárva, az elesapott kapitány közösi bíróvá választottat be, mert hát a „politicia ezt kívánata.”

A viszontlátásra: Csaj. —

Értesítés a jövő tanévré.

A tanulók felvétele az 1882—83-ik tanévré augusztus 29—31. napjain történik. Szeptemb. 1-én „Venii Sancte”. Az előadások szeptember 4-én kezdődnek.

A beiratások reggel 8 órától 12-ig az igazgatósági irodában történnek. A javító és fólvételi és magán vizsgálatok ugyanazon napokon délután fognak tartatni.

Az első osztályba oly fiúk vétetnek föl, kik legalább is 9-ik évüket betöltötték és 12 évnel

nem idősebbek és a fólvételi vizsgálatot jó eredménnyel kiállják. A fólvételi vizsgálatnál megkívánatik, hogy a felvendő magyarul folyékonyan olvasson s jól, olvashatóan írni tudjon; a nyelvtanból az alaktan fölb részeit; a számtanból a négy alapműveletet egész- és tört számokkal. A fólvételi vizsgálat díjmentes.

Fólvételre a tanulók szülőkkel vagy azok helyetteseivel jelenjenek meg s azok, kik első ízben iratkoznak ez intézetbe, hiteles születési bizonyítványt vagy keresztlevélet.

Az újonnan beírók beíratási díja 2 ft 50 kr., a tandíj fel évenként 9 ft., melyet előre kell fizetni.

Minden tanuló kivétel nélkül 50 kr. fizet az év végén kiadtni szokott „Értesítvényre”, 50 kr. ifjúsági könyvtárra.

Radics György,
igazgató.

KÜLÖNFÉLÉK.

Gerőfi Andor, jelenleg Balaton-Füreden tartózkodó szüzigató a napokban Zomborban volt, hogy az új színházat elhelyesse. Gerőfi a jövő teli évadra a szatdák kát színházat is bírja, s nálunk is állandó vizgató-dramai személyzetet akar tartani. Errel lapunk legközelebbi számban többet.

Garay József zombori népiskolai hitelemző felső szt.-iváni felkészésze nevezetett ki a kalocsai libornok érséket.

Örjögő gyilkos. Gulyás Gábor pacseri illetőségű, 8 évig a baci szolgabírórságnál hajdui minőségben s 9 évig negének Sorok-szállásán mint főbíres szolgált örjögönségen urnögre kétszer lőtt revolverrel. Az egyik lövés a hátterembe, a másik a karjába fúrott. Az egyiket, mely hátába hatolt, sikerült dr. Sári Samu járóosor urnak kivenni, a másik meg mindig benne van. A beteg állapotja a beállott szabály folytan aggasztó. A tett okát nemelék ahban találják, hogy az írno megzordulda volna keményen. Adatokat a kir. ügyészségnek, hol érdemlett büntetését várja.

Drach Antal apatini káplán, mint értesülünk Apatinból elhelyeztetett Szatnaisra ugyancsak kápláni minőségben, csak aztán ott is ne csináljon galibákat. Ugy hisszük, s óhajtuk melegen, hogy Apatinban már most a közönd, a polgárok közti béke s egyetértés hosszú évekre ismét beálljon. Faxit deus!

Bezdnában „magyar-iskola-egyesület” van alapítván, a „Schulverein” igazgaskodásait lesz hivatal ellenszólva.

A zombori kir. bíróságnál egy albóri állomásra pályázat van hirdetve. Elkelte bizott kettő is, mert mint tudjuk, oly nagy az ott följáradzó munka, hogy azt el nem végezheti annyi bíró, a mennyit az igazságügy-miniszter ur jonak lát kinevezni.

Bajnai Vojnits Jakab a megyei gazdasági egyesület elnöke ezen állásáról megragadt egészsége miatt leköszönt.

A városi rendőrség figyelmebe. A belváros kello közepén a „Zrinyi” utczában „Jekete sas” cím alatt egy erköltsellen lebujtótté fel tanját. Ezen partiban minden munkakerülő cseléd — kétes jellemű szolgálosereg szállást talál; az ilyen dámk nappal nyitott ablakok mellett a legerköstelenebb módon tivornyáznak. — De ezen közsememem ellen kihágást a „Jekete sas” ma már odag viszi, hogy nyit bordélyház, a hol ajas jellegű Sári-mulatsógok tartatnak, melyek a tisztességes ember előtt ezen utczában a köledéséid elzárják; éjel pedig a közsemzéségben lakó polgárok nyugalmat zavartak. Oly ádapatok ezek, melyek a „Csillag”-féle Kercsma, és baka-kaszinóknak is szégyeneren vádmának. — Kérjük ezen közbörtányt okozó csaradt óman eltalóitványt.

Harom távirat. Gontrant furdóbe küldik. Anya két ezer frankkal telt tárczát ad neki. Gontrant a furdóben elveszté mind. Haza táviratoz: „Kérem küldjön pénzt elvesztettem tárczám!” — Aztán ismét a kaszinó felé indul, találkozik barátjával, kölcsön ker tőle tíz frankot, nyer vele lassanként ötetert. Siet a táviró hivatalba, táviratozni: „Ne küldjön pénzt, megtaláltam tárczám.” De még azon este elvészén minneten, küldi a harmadik táviratot: „Küldjön pénzt. Megtaláltam ugyan tárczámot, de nem volt benne semmi.”

Helyes következtetés. Egy fiatal orvó sehogyan sem tudott zoldára jutni, hianyoztaték ő — paciensei. Levelet ír tehát a szomszéd városban lakó atyjának, ki szívesen orvós volt, s kerte, hogy szorult helyzetéből segítse ki pár száz forinttal: Atyja így válaszolt: „Kedves fiam! — Az orvosoknak vagy nincs pénzük, vagy van; ha nincs, akkor nekem sincs, s így nem küldhetek, ha van akkor nekem is van, s így nem szükséges, hogy én küldjek.”

Eljegyzés. Scheffer Miklós kollthi kereskedő elfogozta magának a bajos Polster Irma k. a-t szinten Kollthárol.

Bichler József panorámája az „apatini sörsejrnok” átellenében új mutatványokkal kedveskedik nézőinek. — A panoráma minden este érdekes azoknak, a kik ilyféle látványosságokat kedvelnek. Az egyes képek eltheiben vannak rajzolva, s bizonyára számos látogatók is van. Legújában „Alexandria bombázatása” kerül szemlelet elé, melyet Bichler ur már megszerzett, hogy a n. é. közönséget a legújabb eseményekkel képében megismertesse.

A bajai ifjúság egytel választmánya f. hó 18-án tartott gyűlésében egyhangulag egy dalardá alakítását határozta el.

Az országos mérészeti egyesület vándorgyűlésén Jakab József beszéltóváci tanúknak az ezüst érem lett megítelve; a bacs-bodrogi megyei mérészeti egyesület pedig bronz éremet nyert. — Jelen földünknek gratulálunk e méltán kivívott elismeréshez, s kívájnók, hogy az o buzgó példája nyomán többen is haladjanak.

Sport. A Péterváradn állomások III. Sándor ezred 6 katonatisztaje e hó 4-en u. n. lélek- vszotkon Zimonya ment s 14 óra alatt tettek meg az utat. Pihenőt két ízben tartottak: először 1, másodszor 1/2 óráig. A szerencsésen megtelt itt annyira igénybe vette a résztvevők physical erejét, hogy esetleges segedly nyújtása alig vált volna lehetségesre.

Egy kegyetlen fiatal ember. Egy postahivatalban, melynél egy no volt postamesterként alkalmazva, a következő tartalmú levelet adta fel: „Kedves barátom! Igéretremhez képest közlöm veled az oly nagy port vert botrány részleteit. . . . s a levél többi része aztán görög nyelven volt írva.”

Hymen-ír. Parcselti Vince újdívidé kir. fogym. tanár jegyet váltott özv. Riepl Ferencné kedves és kellemős leányával, Teréz kislánnyal.

Az új egy forintosok tuivaleveleg október 1-én fognak kiadtni. Kisebb alaknak lesznek az eddigiektől s s alapszínük nem zöld lesz, hanem kék.

Necrológ. Dr. Úry Henrik jogtudor folyó évi augusztus hó 18-án reggeli 4 órakor hosszas szenvedés után, életének 30. évében Baján elhalálozott.

A szabadkai gymnasium igazgatói állására e hó 19-ig három pályázó kérelme érkezett be. Es pedig: Haverda Mátys szabadkai tanár, Szerencse Menyhért cistercita, és Nagy Alajos parista. Emlegetik még Ohobot, Ferencz és Polykóvits Alajost, de ezek nem jelentkeztek.

Nincs többé számadó-örmester a hadseregben. Egy hadügyminiszteri rendelet 1883. január elsőföld kezűve megszünteti a számadó-örmesterek (Rechnungs-Feldweihen) intézményét az egész „osztrák” hadseregben. Helyihük lelo és másodrangú számadó állfisztek jónnek, melyeknek tisztsége nem fogja meghaladni az eddigi létszámot. Az elsőrangú számadó állfiszte zollón az örmevétel, a másodrangú pedig a szakaszvezetővel lesz egyenlő s így az újtsalbot százezer főtmy megkutatásait remélnék.

Szerencsétlenység. A vihar 1. hó 16-án Borsósd községben áldozott igazgatót magával, Perzel földbirtokos gazdát, Marók Istvánt a mezon érte a vihar, hol villámot sújtva királyt életét vesztte.

Öngyilkosság. Király Inre az Újvidéken állomások 6. hóvezetésénél puska mívésre e hó 17-én Gansnerle revolverrel számba lott, s fel ur szenvedés után, Péterváradra a korházba szállíttatása alkalmával urközben meghalt. Tettenek állítólagos indoka: iszakosság, kötelesege mulasztás és előbb számadó megzordulatlanság. Ettől követelmény a rapport előtt követte el, miután lobból bépalkimozott. Elkövetett tette után még beszélte s azon kérdésre, miért tette, kétszer egymás után mondta: „nem hagyom magamat székirozni!”

A szerencsétlen két atatlan kis leánykát s egy áldott lelkű nőt hagyott hátra. — A hóavéd örmevétel díszes „kösorúrt” tettek szerencsétlenül kimúlt bajtársuk kórszójára.

Szerencseje, hogy ki nem mondta. Csunyaül összerpóit két kivátoztó szomszéd asszony e fölött, hogy egyik a másik udvarba dobla a szemeket a kerítésen át. Szűtték egymást, mint a bokrot. Ilyenkor aztan nem esoda, ha a tárgyat elterve, minden jó tulajdonságát fölhasználják egybacsanak a palank által védeit „egri hósnok”. — Kéud ilyen, kéud olyan kapakéru. pé-fapángó, kuruzsó, legyeknek után jaro mizakéru! — Hat kend micsoda? kend — kend pedig egy . . . óh, Uram bosa! . . . majd azt akartam mondani, hogy . . . — Mit a kárt mondani? hogy . . . hogy . . . — Hat csak azt akartam mondani, hogy kend pedig egy nyomorult föltörő fereg, a kinek nincs egy befovo falája sem, mert mindent elveri, elpáncolozza a fejével azzal együtt, a ki lop, rabol mint a harami! — Ezt akarta kend kimondani? — Jaj bizony majd kimondtam. — No, ezer szerencseje, hogy ki nem mondta, mert szíjjat hasítottam volna a tiz kormomell a hátadól!

Az ó-kánizai ifjúság által e hó 13-án rendezett uszó- és cölverseny eredményét következőkkel adja elő ó-kánizai uszósíonok: uszó- verseny (tav. 3 km.) 9 nyevessel, indul 9. Előnek Herék Éde 37 1/2, másodikkán Vermes Béla 38 és harmadikkán Vermes Lajos 43 felület érkeztek meg. Cölverseny 11 nyevessel, indul H. A. 13 1/2 km. tavon uszotások létték: I. Czema Mihály, II. Abrasits Antal, III. Venczel Lajos 53, 63, s 71 peret alatt érkeztek be. A verseny nagy es díszes közönség részvelete mellett folyt le.

A földművelés-, ipar- és kereskedelemügyi m. kir. miniszter, a szabadka szab. kir. város által alkotott gyakoriárendeletet, — mely szerint a hazai kereskedés szabályozása n nevezett város területén, a fenálló hazaisai szabályok 17. §-ában es ez e §: kiegészítő későbbi összes rendelkezések bizonyos vidékek lakosainak biztosított jogok épségben tartása mellett megtiltatott, — I. évi július hó 22-én 28,598. számú aiatt két rendeletével helybenhagyta.

CSARNOK.

A halálról.

— Hamleti töprengés. —

Írta: M. Gy.

(Vége)

S milyen morális paradoxon! Ehhez a hitvány testhez legyen előndalozva a végtelen erejű lelek?

Az a lelek, mely ki tudta gondolni, mikép adjon szárnyat a lomha rögnek, a hangnak, az eszméknek . . .

Mely a még ma lehetetlennek hitt eszmét, holnap testestími tudja.

S ebben alighogy segíti a test . . .
Prometheus oda láncozva a sziklához . . . Az erő kortlatóva az erőtlenséggel, s tehetetlenséggel.

S ha még így lenne? . . . S igazba vehető, hogy mikor ez a hitvány salak odarothad a hóvá való, — ez a fényes isteni szikra fellobog a hóvá való?!

Ha erről más is bizonyoságot tehetne nem csak a hívés . . .

Mi hívés, melyet meg-megtép a tudat, hogy oly sokan elhaltak már, — oly sokan vagyunk, s elmúlásunk után még többen lesznek . . .

Isteni szikrák bőven omolnak az égből . . . Mintha csak haszontalan lim-lom lenne. Mindennap milliók születnek, s milliókkal szaporodik a lelkek országa . . . Ó! mennyi ésszavarró prózai gondolat furakodik a hívés rongyai közé . . .

Hívés . . . Mikor elmennek százezerek irtó csatába . . . S visszatér egy tömeg nyomorék, s egy maroknyi ép . . .

Hová lett az a sok isteni szikra? Távoli ország köveesen hátjában nyugosznak egymásra hányva megszámlálhatatlan soka.

Mi pedig ábrándos lelkűek, egy fényes ragyogó csillag mosolyában keressük az azok közt porladó szerettet . . .

De ugy látom, messze mentem . . .
Miért ugyan mindez?
No miért, ha alapját keressük?
Hiszen egy nevtelen érzés szítja e sajtó kint bennünk.

Egy nemtelen érzés: az önzés.
Az egoizmus mondatja velünk, hogy hová lesz a ki én-ünneked kedves volt? hogy hová leszünk mi, a kik nagyon kedvesek vagyunk önmagunknak!

Csillapuljon az önzés lángja! . . .
Míg a kételyek tengerhullámai közt hánykodunk, miért nem keressük a szilárd talajt? ott is megleljük azt. Mert a kiálló szirt melytől iszonyodva futnánk, támaszul szolgálhat . . .

Sokrates két bizonytalan között egyet bizonyosnak lelt: Hogy vagy megsemmisülünk a halálban, vagy lelkünk él . . . Nos hát — vélekedék — ha megsemmisülünk, az történik velünk, a mi egy álomlátásnélküli alvásában. Tudniillik lefekszünk, s nem emlékszünk a nyugalom alatt lefolyt időre . . .

Ez a halál kívánatos! Mert soha jobban nem alszunk, mint mikor nem nem álmodunk. Ha nem semmiül meg a lélek, akkor feljutunk az Olympba, s találkozzunk annyi ismerőssel, rokonnal s beszélgethetünk Hó-mérral . . . Ez sem lehet megvetendőbb az életnél . . .

E két bizonytalan között édesen megnyugodhatunk, mert egyik bizonyos közölk, s mindkettő csak jó.

Mi marad még hátra az élőknek? A kik ha nem a sírnak a halott fölött, de siratják önmagukat? . . .

Mert bár a halottnak jó dolga legyen, rossz dolguk van nekük, hogy őt elveszíték!

Egy szó mondja meg: A beszéltelesség! Egy szó: A jellemesség! A ki ebben nem nyer kárpótlást: annak folyjanak ki könyei kiapadhatatlannul.

De a ki érzi azon érzécpajzost benn a koberben, melyet semmi szerte nem dul, mely nem sebezhető meg hacsak önmagunk által nem, — az sirja le a gyász adóját, s megnyugodva újra vegye elő az élet fegyvereit, harcolva nem lankadó erővel.

A bánatnak rövid élete van ott, hol a becsületesség, a jellem megszentelődött. Mert bár sötétben nyuladoznak a gyászlától kuszált szájai be a messze jövőbe, s egy bánatos emlék ráfeneklik a szívre, — elegendő egy sóhaj, hogy megkönyebbüljön a kober . . .

Nos! Mi dolgunk nekünk a lét-, vagy nem léttel? Miért riasszon a halál, mért esábitson az élet?

Csak egy az a mi bennünket kormányoz, mit azonban viszont mi kormányozunk, s ez: a becsületesség, a jellemesség!

Rajta hát! A zajos, zürzavaros világban mindenki fölél utját, vigyázzon, nehogy eltévedjen, vigyázzon nehogy eltérjen, vigyázzon nehogy akaratlanul is behorpassza azt az érzépcézell, mely egyedül képes megővni az élet bizonyos jaitól, a halál bizonytalan keteyleitől.

NYILTÉR. *)

Tisztelt szerkesztő úr!

A helyben megjelenő „Bácska” című lap 35-ik számában, e lap nagyon tisztelt szerkesztője azt a szeretetreméltóságot követte el irántunk, hogy valószínűleg egyéb anyag hiányában, avagy tán hogy lapja hasábjait valamivel kitöltse — csekély személyiségünkről is megemlékezett.

*) E rovat alatt közléteért felelőset nem vállal a Szerk.

Azonban az valótlanság, hogy mi eskis, — a derék szerkesztő ur által olyannyira nehezített papír-zsákokat használjuk, miután mi az összes előbbeni évekből vizs-zamaralt hasonló nyomtatványokat használaton kívül helyeztük, s csupán a nagyon tisztelt szerkesztő urnak kedvezett a véletlen, hogy olyan istentől elrugaszkodott „német” papírtékes jutott kezeibe.

Szolgaljon azonban a nagyon tisztelt szerk. urnak vigaszuil, hogy mi ott, a hol a valódi barátság követeli meg, mindig a gáton leszünk, a nélkül, hogy erre bennünket bármely oldalról is fölbátorítani szükséges volna. — Midőn még jelen sorunk 6. lapjában való fölvetélet kérnök, maradtunk, stb. Tisztelettel:

Weidinger S. és Zs.

Felolós szerkesztő:

MÜLLER GYULA.

Kiadók és lapkiadóknok:
Nadasch, Muzsik és Partlics.

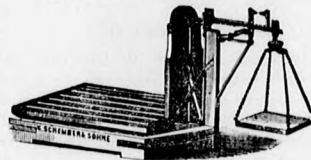
Hazai ipar!

Schember C. és fiai,

cs. kir. szabad. hidmérleg- és gépgyára,
BADAPEST.

Raktár: Váci-körút 17. sz. 6-2

Gyár: Rottenbiller-utca 12, és 14. szám

ajánlják ezennel ismertes legkitünőbb gyártmányukat u. m. mindennemű tized- és száz-mérlegeket, szállómalmokat stb.

Egyedül készítői a kettős vonó-tengelyű „Schember rendszerű” tized-mérlegeknek.

Arjegyék ingyen és bérmentesen.

H I R D E T É S E K.

A II. apatini önszegélyző-egylet forgalmi kimutatása

1882. évi május 1-től július 31-éig.

Könyvi lapszám	BEVÉTEL		Könyvi lapszám	KIADÁS	
	frt	kr		frt	kr
	Pénztári előleg 1882. april 30.	374	27	Kiosztott kölcsönök	9680 —
1	Alapítványi járulékok	44 —	5	Visszafizetett betétek	1885 —
3	Résztevők heti fizetései	6610 —	29	Ezek után járó kamat	70 68
15	Résztevők heti kised. kamatok	50 64	31	Kiadási számla	173 33
5	Tökebefektetések	6518 40	35	Fizetések	257 —
27	Kölcsön-visszahatetések	25 —		Pénzmaradvány 1882. jul. 7-én	1954 20
7	Kölcsön-kamatatai	380 30			
13	Kölcsön-nyomatványok	12 25			
19	Könyvbeiratási díjak	5 —			
		14020 21			14020 21

Bevétel 13,645 frt 59 kr.

Kiadás 12,066 frt 01 kr.

Forgalom 25,711 frt 60 kr.

Összforogalom 1882. febr. 1-től egész 1882. jul. 31-én 73,685 frt 34 kr.

Herrzog B. könyvelő.

Fermény-raktár,
előleg- és bizományi-üzlet.

A magy. leszámító és pénzváltó-bank

ajánlja a t. cz. termelők és kereskedők figyelmébe **közraktárakat** Budapestben, Szegeden, raktárakat Temesváron és Barcsban.

Itt mindentűl a t. cz. közönségnek szolgál:

1. Egészseges raktárakkal, termények és árak beraktározására, kezelésére, kiraktározására vagy tovább küldésére. 3-3
2. A terményeket atveszi, kölcsön szákokat ad, szállítást és egyéb költségeket előlegezi, az így átvett terményeket tűzárk ellen biztosítja.
3. Olyo kamatláb mellett előlegot ad a beraktárolt, sőt már a czimere feladott terményekre.
4. Elvállalja a rea bizott termények bizománybani eladását akár a vidéki állomásokról, akár pedig a raktárból.

Vállalataink számára a vasuti mint a gozhajózási társulatok részéről sok rendbeli előnyöket nyertünk, melyek t. megbízónk javára szolgálnak.

Szó- vagy irasbeli felszólásra egy nyomtatott üzlet és díjszabályainkkal mint minden irányu felvilágosítással szivesen szolgálnuk.

A Budapestre intézett küldemények czimzendők: **A magyar leszámító és pénzváltó bank közraktárainak Budapestben, állomás közraktárak magyar kir. államvasutak — SZEGEDRE: A magy. leszámító és pénzváltó-bank közraktárának Cs. kir. szab. osztrák államvasut-állomás, — BARCSRA: A magyar leszámító és pénzváltó-bank raktárának Cs. kir. szab. déli vasut-állomás.**

Magyar leszámító és pénzváltó-bank.

GYÓGYSZERTÁR MEGNYITÁS.

Van szerenésém a nagyérdemű közönség tudomására hozni, miszerint

GYÓGYSZERTÁROMAT

az Erzsébet körút és az Iskola utca sarkán FALCZIONE LÖRINCZ házban **augusztus 15-én** megnyitottam. Főtörekvésemet oda irányzom, hogy a nagyérdemű közönséget a legelismertebb forrásokból beszerzett legjobb minőségű gyógyszerekkel láthassam el, mívégből becses pártfogásáért esedezem.

3-3

Tisztelettel

SAUERBORN KÁROLY.